

[Ole Bjørn Kraft.]

deres Loyalitet; deres Mangel paa politisk Præg, synes jeg, at man nu skulde gaa videre ad den Vej, man gik, da Lovforslaget sidste Gang var til Behandling her, ved yderligere at mildne det og indskrænke det til det mindst mulige, hvis man da ikke kan overbevise om, at Tidspunktet i Virkeligheden er kommet til at lade denne Lov ophøre, fordi Forholdene i Landet her ikke begrundes den.

Vi har fra vor Side under Forhandlingerne om disse Spørgsmaal hele Tiden klart og utvetydigt stillet os paa det Standpunkt, at vi vil være med til at gennemføre, hvis man fandt det nødvendigt fra Regeringens Side, Foranstaltninger mod samfundsfjendtlige Organisationer, vedtage en Lov, der gav en vidtgaaende Mulighed for Indskriden fra Myndighedernes Side over for de Elementer, der betyder en virkelig Fare for Ro og Orden. Under Udvalgsforhandlingerne sidste Gang fremsatte vi i skitse-mæssig Form et Forslag til en saadan Lov, hvor vi udtrykkelig gav en lang Række Bemyndigelser, som ogsaa i givne Situationer kunde anvendes til Indskriden over for politiske Organisationer, som misbrugte den Frihed, man havde givet dem, som ved voldelig Optræden eller paa anden Maade havde vist sig uberettiget til at nyde Friheden, og vi fastsatte i dette Forslag en nøje Definition af, hvad der var Uniform, og hvad der ikke var det, en Definition, som vi synes, det foreliggende Lovforslag kun paa utilstrækkelig Maade indeholder. Tiden var ikke til at drøfte disse Tanker. Jeg henstiller indtrængende til den højtærede Justitsminister, naar vi kommer til Udvalgsforhandlingerne, paa ny at tage denne Sag op til Overvejelse. En saadan Lov vilde give Mulighed for en virkelig Indskriden mod de Elementer, der er en Fare for Samfundet, og vilde fritage os for en Lov, der paa urimelig Vis rammer en Frihed, som burde være ganske naturlig i et Land som Danmark.

Nu foreslaar den højtærede Justitsminister, at Loven skal forlænges i tre Aar. Jeg vil egentlig gerne udbede mig en Udtalelse fra den højtærede Justitsminister om, hvilke Tilstande han mener der skal herske i Landet, for at Loven ikke længere skal forlænges. For ærlig talt, naar man ser ud over Danmark, som det er i Dag, naar man ser de politiske Forhold, som hersker her i Landet, er det virkelig uhyre vanskeligt at finde nogen som helst Begrundelse for en Lovgivning af denne Karakter; thi det er jo altsaa heller ikke — og det ønsker jeg gerne at understrege — Regeringens Opfattelse,

at en Lov af denne Karakter skal være permanent. Det er Regeringens Opfattelse, at det er en Krisetidslovgivning, en Lovgivning, som er nødvendig i visse Perioder, men som Regeringen selv, idet den nemlig erklærer, at Loven kun skal forlænges for tre Aar, ikke ønsker skal gøres permanent. Det var helt rart at faa at vide, hvor fredelige Tilstandene skal udvikle sig her i Landet, hvor sikker Regeringen skal føle sig, før den giver Folket en Frihed af denne Karakter. For mig er denne Lovgivning et Udtryk for, at der trods al Magtfuldkommenhed hos Regeringen et eller andet Sted maa ligge et Angstkompleks. Jeg vil haabe for den højtærede Regering, at det Tidspunkt snart kommer, hvor den kan befri sig herfor, saaledes at denne særlige Lovgivning heller ikke skal være nødvendig efter Regeringens Opfattelse.

A. M. Hansen: Der er hos mig og mit Parti ingen Tvivl om, at den Lov, der her foreslaas forlænget, har medvirket til at opretholde Ro og Orden i en Tid, hvor Bevægelser af forskellig Art har truet med at skabe en vis Uro hist og her i Befolkningen. Loven har altsaa virket godt, og da de Forhold, som begrundede Loven, stadig er til Stede, finder jeg det rimeligt, at den forlænges.

Venstres ærede Ordfører vilde ikke være med til at forlænge Loven for 3 Aar, og det er jo et Spørgsmaal, der kan forhandles om i Udvalget. Jeg kan ikke se, at det er nogen absolut Livsbetingelse, at man skal have Loven for tre Aar. Hvis man ikke faar det, betyder det bare, at vi saa kan faa Lejlighed til efter et kortere Tidsrum end det foreslaaede at faa en Gentagelse af denne Debat, som vi nu har haft flere Gange. Det kan jo nok siges at være Spild af Tid, men dog ikke mere, end at det kan overkommes.

Det konservative Folkepartis ærede Ordfører klagede over, at vi altid skulde jage disse Love igennem. Jeg indrømmer, at da vi i 1933 gennemførte den første Lov, gik det ret hurtigt, men jeg maa dog sige til Det konservative Folkepartis ærede Ordfører, at han ikke maa glemme, at ved Forlængelsen af Loven blev Lovforslaget fremsat den 6. December, var til første Behandling den 12. December og var først til anden Behandling den 20. December. Til en saa lille Lov, hvis Indhold var drøftet grundigt een Gang her i det høje Ting, vil jeg anse en fjorten Dages Tid for tilstrækkeligt, saa man kan ikke tale om Hastværk. Det er ogsaa min Overbevisning, at